

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **R. T.**, bytem P. F. 1277/6, O., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2012, čj. KUOK 68681/2012, sp. zn. KÚOK/51484/2012/ODSH-SD/7471, ve věci přestupku,

t a k t o:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Žalobci **se přiznává** náhrada nákladů řízení ve výši 9.114 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení bude žalobci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2012, čj. SMOL/063694/2012/OARMV/PD/Kas, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 17. 1. 2012 v 14:20 hodin v Olomouci na ulici Týnecká ve směru jízdy na ulici Přerovská řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia VIN X, na které v rozporu se zvláštním předpisem nebyla umístěna tabulka registrační značky.

[2] Žalobce v žalobě předně uvedl, že v inkriminovanou dobu opravdu řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, VIN X, na němž byla umístěna vývozní registrační značka Itálie X s dobou platností do 12. 10. 2010. Předmětné vozidlo zakoupil žalobce dne 3. 1. 2012 od pana V. D., přičemž si při koupi řádně zkontroloval, zda se identifikační číslo vozidla (VIN) a registrační značka vozidla shodují s technickým průkazem č. A004313AO1O země poslední registrace (Itálie). Vozidlo tak dle jeho názoru bylo řádně a nezpochybnitelně identifikováno, a protože stát registrace byl současně členským státem Evropské unie, neshledal žádný důvod, který by mu bránil vozidlo užívat, byť jen na cesty spojené s úkony nutnými k registraci vozidla na území České republiky. K důkazu žalobce navrhl a přiložil kupní smlouvu o prodeji vozidla ze dne 3. 1. 2012 a dále navrhl k důkazu fotodokumentaci vozidla provedenou Policií ČR dne 17. 1. 2012, která je založena ve spise správního orgánu. Podle žalobce není sporu o tom, že žalobce v kritickou dobu řídil předmětné motorové vozidlo a žádná ze stran taktéž nerozporuje skutečnost, že na vozidle byla umístěna registrační značka státu Itálie, která byla tomuto vozidlu v tomto státě předepsaným způsobem přidělena. Spor je veden o to, zda užití takové cizozemské registrační značky s omezenou platností, která marně uplynula, je nutné považovat za jízdu bez registrační značky ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, či nikoliv. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč dovodil naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku žalobcem, pouze uvedl, „že si to myslí“. Žalobce naproti tomu v rámci svého odvolání uvedl argumenty, které takový názor zpochybňují. Jednak již jazykovým výkladem lze jednoduše dovodit, že daného přestupku se může dopustit ten, kdo řídí motorové vozidlo, na němž není vůbec umístěna registrační značka anebo je na něm umístěná registrační značka, jež vozidlu nebyla přidělena. V daném případě byla na motorovém vozidle registrační značka umístěna, přičemž se jednalo o registrační značku, jež byla vozidlu řádně přidělena. Tedy jazykovým, ale ani teleologickým výkladem (viz níže) nelze dospět k závěru, k němuž dospěl správní orgán. Názor správního orgánu dále zpochybňuje i fakt, že z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., kterým se mj. mění zákon o přestupcích (dostupné na www.psp.cz), a to k uvedenému konkrétnímu ustanovení zákona o silničním provozu, které bylo beze změn zákonodárcem předepsaným legislativním procesem přijato, vyplývá, že smyslem této právní úpravy byl postih řidičů, kteří se odstraněním registrační značky anebo použitím jiné registrační značky na řízeném

vozidle snaží vyhnout identifikaci vozidla a tím tedy i případnému postihu za správní delikt. Žalobce má tedy za to, že nejenže užil k jízdě vozidlo, na němž byla umístěna řádně přidělená registrační značka, ale ani neznemožnil identifikaci vozidla, neboť cestou dožádání by bylo možné jednoznačně určit majitele vozidla ve státě registrace, dále zjistit i to, komu tento vozidlo do ČR prodal a tímto způsobem vypátrat pachatele případného správního deliktu. Tento postup pak není nijak složitější, než pátrání po pachateli jakéhokoliv deliktního jednání, řídícího motorové vozidlo s cizozemskou registrační značkou, jež platnosti nepozbyla. Žalovaný však argumenty žalobce nepřijal. Souhlasil sice s žalobcem, že objektem přestupku je zájem společnosti na zabezpečení identifikace vozidel v provozu na pozemních komunikacích, nicméně vycházel z povinnosti žalovaného předmětné vozidlo registrovat ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a dovodil, že kdyby žalobce dostal své povinnosti, k události by vůbec nedošlo. Dále konstatoval, že identifikace vozidla nebyla zachována, když příslušné registry vedené v rámci ČR nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem. Zde je nutné znovu nahlédnout do výše uvedené důvodové zprávy, kde zákonodárce vypouští skutkovou podstatu spočívající v řízení neregistrovaného motorového vozidla s odůvodněním, že toto jednání je dostatečně postihnuto příslušnou skutkovou podstatou přestupku stanovenou zákonem č. 56/2001 Sb. Je tedy zřejmé vůle zákonodárce řízení či provozování neregistrovaného motorového vozidla postihnout speciální skutkovou podstatou správního deliktu, a netrestat tento delikt duplicitně zákonem o přestupcích, jak se o to nepřímě pokouší žalovaný. S druhým argumentem žalovaného se dá zcela nepochybně ztotožnit, avšak jen částečně. Příslušné registry zřízené zákonem v ČR nejenže nevedou údaje o vývozních registračních značkách vydaných jiným státem, ale nevedou ani údaje o jiných cizozemských registračních značkách včetně těch, které omezenou platnost nemají. Identifikace motorového vozidla, které je opatřeno cizozemskou registrační značkou, je tedy stejná bez ohledu na to, zda má registrační značka omezenou či neomezenou platnost. Platnost registrační značky dle názoru žalobce není z hlediska identifikace vozidla významným atributem (význam omezené platnosti je nutné posuzovat v kontextu jednotlivých právních norem státu, jenž tuto platnost z konkrétních důvodů omezuje, ať už je důvodem technický stav vozidla, vznik, změna či zánik občanskoprávních či obchodněprávních vztahů, či jiný důležitý důvod), významná je pouze skutečnost, zda předmětná registrační značka byla danému vozidlu předepsaným způsobem bez důvodných pochybností přidělena a zda na základě údajů na takové registrační značce uvedených a čitelných je možné předmětné vozidlo individuálně identifikovat tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným a zjistit tak jeho vlastníka. Jestliže důvodem omezené platnosti registrační značky byl vývoz vozidla do jiného konkrétního státu, pak lze předpokládat, že v příslušném registru vozidel budou i údaje o sobě, která takový vývoz iniciovala. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když na skutkový stav aplikoval nesprávnou právní normu, resp. tuto i nesprávně interpretoval. Nadto je rozhodnutí žalovaného odůvodněno jen zdánlivě a důvody, pro které žalovaný rozhodl, nejsou dostatečně rozvedeny a vysvětleny. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že tu jsou dány takové vady, které zakládají důvody

dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro zrušení rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání.

[3] K uvedeným námitkám žalovaný uvedl, že jsou zcela totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí o přestupku (odstranění vad podání), se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal. Na svých závěrech tam vyslovených, tj. že žalobce jako řidič dotčeného vozidla naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., žalovaný nadále setrval.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 8. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 18. 1. 2012 bylo Magistrátu města Olomouce oznámeno, že žalobce je podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., podle § 27 odst. 2 vyhlášky č. 243/2001 Sb. tím, že dne 17. 1. 2012 v 14:20 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, VIN: X z Olomouce na ulici Týnecká ve směru jízdy na ulici Přerovská a na vozidle užil výše uvedenou registrační značku s platností do 12. 10. 2010. V oznámení sepsaném na místě není uvedeno žádné vyjádření žalobce ani jeho podpis.

[6] Ve správním spise jsou založeny fotografie vozidla s italskou registrační značkou. Podle protokolu o ústním jednání se zástupcem žalobce tento zástupce uvedl, že žalobce celé záležitosti lituje. Zástupce předal správnímu orgánu kopii italského technického průkazu k uvedenému vozidlu.

[7] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku uvedeného výše a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění shrnul rozhodnutí správní orgán I. stupně získané důkazní prostředky a konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto je bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce se dopustil shora uvedeného přestupku. Vzhledem k tomu, že značka umístěná na vozidle nebyla platná, měl správní orgán za to, že se v uvedeném případě jednalo o jízdu s vozidlem bez registrační značky, neboť nutnou náležitostí registrační značky je její platnost. Svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

[8] V odvolání proti rozhodnutí o přestupku žalobce vyslovil nesouhlas s názorem správních orgánů a poukázal na to, že je nutné si uvědomit, které zájmy společnosti mají být chráněny, tedy co je vlastně objektem jakožto obligatorním znakem skutkové podstaty daného přestupku a žalobce citoval z důvodové zprávy

k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., že změna reaguje na v současnosti velmi častý jev, kdy zejména řidiči motocyklů ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) deformují a zakrývají tabulku státní poznávací značky tak, aby byla policistům znemožněna identifikace vozidla. V novelizačním bodě je tedy doplněna skutková podstata přestupku, který toto nežádoucí chování umožní postihnout. Zároveň návrh vypouští dvě skutkové podstaty přestupků, za jejichž spáchání je sankce obsažena v zákoně č. 56/2001 Sb. Je tedy zřejmé, že zákonodárce měl v první řadě na mysli identifikaci vozidla, nikoliv dodržování pravidel stanovených pro používání registrační značky, jež jsou chráněna jiným zákonem, ačkoliv není pochyb, že platnost registrační značky je důležitým a významným atributem, pro identifikaci vozidla nemá zásadní význam. Pokud jsou jednotlivé znaky registrační značky čitelné a rozpoznatelné, pak uplynutím doby platnosti registrační značky automaticky nedochází k výmazu příslušných registrů, kde je tato registrační značka spojována s konkrétním motorovým vozidlem a jeho vlastníkem a umožňuje tak jeho přesnou identifikaci.

[9] V napadeném rozhodnutí prvně žalovaný uvedl zákonnou úpravu vyplývající z § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a dále uvedl, že z toho jednoznačně vyplývá, že subjektem přestupku je každý, kdo řídí vozidlo. Subjektivní stránka vyžaduje jednání více či méně úmyslné. Nedbalostní zavinění, které postačí v souladu s § 3 zákona o přestupcích k naplnění této skutkové podstaty, je tak podloženo skutkovými zjištěními a okolnostmi posuzovaného případu. To lze dovodit ze skutečnosti, že objektem je zájem společnosti, aby byla zabezpečena identifikace vozidel v provozu na pozemních komunikacích. Objektivní stránka je naplněna buď tím, že vozidlo bylo užito v provozu na pozemních komunikacích a na vozidle nebyla umístěna registrační značka (ačkoliv existovala taková právní povinnost) nebo na vozidle byla umístěna jiná než přidělená registrační značka. Oním jiným právním předpisem upravujícím mj. registraci silničních vozidel a s tím souvisejícího přidělování registračních značek a nakládání s nimi, je zákon č. 56/2001 Sb. Dle názoru žalovaného tak proto, aby byl znak povinné registrace vozidla naplněn, postačí pouhá existence takové povinnosti. Pokud by tedy žalobce své povinnosti dostál, nemohl by takový stav nastat. Nelze odhlédnout ani od doby, kdy omezená platnost vývozní tabulky poznávací značky skončila, což bylo více jak 15 měsíců. V tomto ohledu tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že ponechání i takto neplatné poznávací značky na předmětném vozidle nebyla dána odpovědnost za posuzovaný přestupek. V tomto směru se tak nabízí otázka, proč bylo dotčené vozidlo po takovou dobu provozováno na pozemních komunikacích, když jeho užití v provozu s takto osazenými poznávacími značkami může navozovat dojem jeho řádné registrace, resp. vozidla s řádně přidělenou registrační značkou. Nelze se tak ani ztotožnit s názorem žalobce, že za daného stavu byla takto zachována identifikace vozidla. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že již samotné provedení a účel dotčené poznávací značky je jiný, než běžné provozování vozidla na pozemní komunikaci, a to převoz takového vozidla z území jednoho státu do druhého s časovým omezením nutným k registraci na území státu, kde má být vozidlo provozováno. Chráněný zájem na identifikaci vozidla je v tomto případě zjevně dotčen, když příslušné registry vedené v rámci České republiky nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem, tudíž tak jejich

dohledávání bude přinejmenším zdlouhavé a zajisté i odporující již zmiňovanému zákonu č. 56/2001 Sb., a to právě ve vazbě na postih jednání řidiče, který řídí vozidlo v provozu na pozemních komunikacích bez umístění tabulky registrační značky, ačkoliv povinnosti registrace podle citovaného zákona podléhal. Za daného stavu tak žalovaný orgán dospěl k názoru, že na vozidlo s neplatnou poznávací značkou je nutno pohlížet jako na vozidlo bez registrační značky. Samotné užití neregistrovaného vozidla bez platných registračních značek v provozu na pozemní komunikaci je v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel v souběhu s § 6 odst. 1 a § 38 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 17. 1. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 17. 8. 2012.

[12] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[13] Ve věci rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2013, čj. 76 A 26/2012 – 15, který byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, čj. 9 As 20/2014 – 50, a poté zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 7. 2014, čj. 76 A 26/2012 – 37, jenž byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 As 230/2014 – 37, s tímto závazným právním názorem:

[14] Skutková podstata § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterou v této věci užily správní orgány, zní takto: Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem (pozn.: zde poznámka pod čarou odkazuje na zákon o podmínkách provozu vozidel) není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. (U žalobce shledaly správní orgány první variantu této skutkové podstaty, tedy že nebyla umístěna tabulka registrační značky.) Krajský soud naproti tomu dospěl k závěru, že na žalobcově vozidle byla umístěna registrační značka, která byla přidělena právě tomuto vozidlu (jakkoli již v rozhodné době byla neplatná). Pokud žalobce měl být trestán, pak případně za to, že ve smyslu § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel „v rozporu s § 6 odst. 1 a 2 nepřihlásil k registraci silniční motorové vozidlo nebo přípojně vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky“.

[15] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu neztotožňuje. Z jazykového výkladu § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel neplyne, jak tvrdí krajský soud, že státní poznávací značkou může být i italská převozní

poznávací značka. Toto ustanovení (ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 239/2013 Sb.) stanoví, že [k]aždý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, je povinen tato vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce. Ustanovení tedy upravuje obecnou povinnost přihlásit k registraci u českého úřadu vozidlo zde provozované; o případných různých typech a různých proveniencích poznávacích značek se tu nic neříká.

[16] Toto ustanovení je důležité s ohledem na odkaz v § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu: ten hovoří o tabulce registrační značky, která na vozidle není umístěna v rozporu právě se zákonem o podmínkách provozu vozidel. Tento zákon nejen obecně stanoví registrační povinnost, ale také popisuje celý proces registrace (zejména v § 7 odst. 1, podle něž úřad současně přidělí vozidlu registrační značku, zapíše do technického průkazu údaje o vlastníkovi vozidla a registrační značku, vydá žadateli osvědčení o registraci a vydá mu tabulku s přidělenou registrační značkou). Z toho je zřejmé, že státní poznávací značkou (registrační značkou), jak ji má na mysli § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, se míní taková identifikační značka vozidla, kterou provozovatel vozidla získává prostřednictvím žádosti o registraci vozidla u českého úřadu – nikoli jakákoli identifikační značka bez ohledu na její cizozemský původ a na její dočasnou (a v tomto případě již prošlou) platnost.

[17] Registrační značkou získanou v českém registračním řízení žalobcovo vozidlo vybaveno nebylo; jeho jednání proto naplnilo skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu. Pro věc není podstatné, že dočasná převozní značka odpovídala údajům v (cizozemském) technickém průkazu vozidla: to totiž nic neměnilo na skutečnosti, že vozidlo nebylo registrováno v České republice, ač registrováno být mělo, a nebylo vybaveno českou registrační značkou, která by umožňovala jeho bezproblémovou identifikaci v českém registru vozidel.

[18] Soud pro úplnost uvádí, že žalobci nemůže nijak prospět v žalobě uplatněná argumentace důvodovou zprávou k zákonu č. 215/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tímto zákonem byla do právního řádu [nejprve s účinností od 1. 9. 2007 do § 22 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o přestupcích a poté s účinností od 1. 8. 2011 do § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu] vnesena skutková podstata přestupku, jehož se dopustil žalobce v této věci. Důvodová zpráva říká: Změna reaguje na v současnosti velmi častý jev, kdy zejména řidiči motocyklů ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) deformují nebo zakrývají tabulku státní poznávací značky tak, aby byla policistům znemožněna identifikace vozidla. Novelizačním bodem 1 je tedy doplněna skutková podstata přestupku, který toto nežádoucí chování umožní

postihnout. Zároveň návrh vypouští dvě skutkové podstaty přestupků, za jejichž spáchání je sankce obsažena v zákoně o podmínkách provozu vozidel.

[19] Je tedy jednak pravda – jak uvádí stěžovatel – že důvodová zpráva, jíž se dovolával krajský soud, se vztahuje k bodu 2 ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) (přestupkem je řízení vozidla, jehož tabulka registrační značky je zakryta, nečitelná nebo upravena anebo umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost), nikoli ke skutkové podstatě obsažené v bodě 1 tohoto ustanovení. Dále je sice pravda (jak tvrdí žaloba), že zákonodárce k 1. 9. 2007 vypustil ze zákona o přestupcích skutkovou podstatu spočívající v řízení neregistrovaného motorového vozidla s tím, že takové jednání dostatečně postihuje skutková podstata obsažená v zákoně o podmínkách provozu vozidel [konkrétně v jeho § 83 odst. 1 písm. a)]; žalobce však nebyl potrestán za naplnění skutkové podstaty řízení neregistrovaného motorového vozidla (která v zákoně o přestupcích ani v zákoně o podmínkách silničního provozu vskutku již není obsažena), ale za řízení bez (platné) registrační značky získané postupem podle zákona o podmínkách provozu vozidel.

[20] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že pokud fyzická osoba nepřihlásí k registraci silniční motorové vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky, dopouští se přestupku podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel. Nepřihlásí-li fyzická osoba vozidlo k registraci, nemůže ani získat registrační značku, kterou má obdržet teprve až po proběhlém registračním řízení. To, že osoba řídí vozidlo bez platné české registrační značky, tedy může mít více příčin: i to, že vozidlo není vůbec registrováno (a česká značka mu dosud nikdy nebyla přidělena), i to, že vozidlo bylo registrováno a značka mu byla přidělena, ale provozovatel ji v rozporu se svou zákonnou povinností neumístil na vozidlo (případně umístil, ale poté jí pozbyl). Z této skutečnosti ale nelze dovozovat, jak to činí krajský soud, že ten, kdo vozidlo nepřihlásil k registraci, a proto jezdí bez české registrační značky, může být trestán jen za přestupek nepřihlášení k registraci podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel, nikoli za přestupek jízdy bez české registrační značky podle jiného sankčního ustanovení jiného právního předpisu. Ze zákona nelze dovodit, že by řidiči v obdobné situaci, jako je ta žalobcova, nemohli být trestáni i za zmíněný druhý přestupek. Jiná věc je, že podstatné okolnosti skutku, k němuž míří obě skutkové podstaty, jsou shodné, a žalobce by tedy nemohl být trestán souběžně za naplnění skutkových podstat obou přestupků, protože by to porušovalo zásadu *ne bis in idem* (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25); to však v této věci nevyšlo najevo a nebylo to namítáno.

[21] K nové formulaci skutkových podstat provedené zákonem č. 215/2007 Sb. Nejvyšší správní soud ještě dodává, že zatímco ve vztahu k samotné registrační značce zákon původně zapovídal pouze řídit vozidlo, které užívá jinou registrační značku, než která byla vozidlu přidělena [§ 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích ve znění do 21. 8. 2007], po uvedeném datu byla skutková podstata rozšířena – a to nejen s cílem postihnout řidiče, kteří zakrývají či deformují řádně přidělenou značku (viz důvodovou zprávu citovanou v odstavci 11), ale také ve snaze

postihnout řízení vozidla, které sice značku má a v minulosti mu i byla přidělena, ale v současnosti jej již neidentifikuje tak, jak zákon požaduje (viz znění skutkové podstaty citované v odstavci 7). Nemůže tedy obstát obrana žalobce, podle níž byla značka vozidla v minulosti řádně přidělena a v Itálii, resp. pro účely vývozu, je náležitě identifikována: podstatné pro věc je, že v lednu 2012 už značka nebyla způsobilá spolehlivě identifikovat vozidlo (které bylo fakticky provozováno na českém území) pro potřeby českých státních orgánů.

[22] S tímto právním názorem se zdejší soud ztotožnil a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[23] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl částečný úspěch v podání kasační stížnosti, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč. K této částce náleží paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. K odměně 3.400 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč ($3.400 + 714 = 4.114$ Kč). Celková žalobci přiznaná náhrada nákladů řízení činí (včetně soudního poplatku) 9.114 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 12. 8. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně